

4) Dr. Lenter er udiel til engelsk Professor.
 5) Gaar, Søndag, havde vi en Række vellykkede Noder. For Gudstjeneste med stor Aftersang i Kirken; senere Læges domsmede i det frie, med mange Talere, og om Aftenen Gudstjeneste ved Pastor Harald Jensen; hvoorpaa Formanden med nogle „Raadsmulder“ afsluttede den hellige Dag.
 Senere mere herom.

Fra Tokyo, Japan.

En mere interessant By end Tokyo kan man vanskelig tænke sig. Man møder her det ægte, ældgamle japanesiske, det rent amerikanske (eller europæiske) og derimellem de lojelige Sammenblandinger af begge.

Indtil 1868 var Byens Navn Edo (som oftest kaldes Yedo), hvilket betød Bugtens Dør. Dette Navn havde den efter sin Vellykkelse ved den store Bugt, som det lille Hav har skaaet ind i Japans Sydside. I over 300 Aar havde Byen været Sæde for Japans mægtigste Mand „Shogunerne.“ Disse Mand vare i Virkeligheden Japans Regenter, medens Keiserne kun havde Navnet. De vare for Japan omtrent det samme som den samlede Adel var i Danmark før Enevælden — de regerede baade Landet og Landets Regent.

Keiserne levede i et Slot i Kyoto, udføre af alle og ligegyldige for alt, hvad der påserede omkring dem, saa længe de havde Navnet. Saa kom Amerikaneren Perry i 1853 og talte høje Ord om at bruge sine Kanoner, med hvilke han paa uhyggelig Maade pegede ind over Landet, dersom Japan ikke vilde træde i forbindelse med den øvrige Verden. Japan blev bange, og da Perry kom næste Aar for at saa Søaret, blev det givet, atkurat som han forlangte det.

Mærkelig nok var det en spansk Kaptein, der foreslog, at Japan udlukkede alle Udlændinge, „lukkede Dørene for dem og deres Gud“ (se „Danst.“ Nr. 51, 1898), og en amerikansk „Commodore“, der igen fik dem aabnede.

Denne Begivenhed aabnede Sjæne og Dren paa mange, en Revolution fulgte, Shogun nebligede det tilrædte Mandat, og Keiseren viste sig offentlig. Straks efter forlod han Kyoto og tog Bolig i Edo, som heretter blev kaldt Tokyo („Dagens Hovedstad“). For at bøde paa det Heretid, Kyoto derved led, blev dens Navn ogsaa forandret, idet den blev kaldt Saikyo, hvilket betyder „Vestens Hovedstad.“

„Keiserens Palads“ spørger enhver Nykommer jo efter; men det er ikke meget, man faar at se, da det er omgivet af høje Mure. Det er bygget paa japanesisk Vis. De omliggende Grunde kaldes „Maruno Uchi“ (Rundens Indre), her finder man de fleste Bygninger i udenlandsk Stil. En Forordning er udstedt, at ingen Byggegrund maa sælges, inden Byggeren gaar ind paa at bygge paa europæisk.

Tsukiji er Navnet paa en anden Del af Tokyo, hvor udenlandske Bygninger er Reglen og de japanesiske Undtagelserne. Det er den Del, der blev afstaaet til Udlændinger at bo i. Her boede de første Missionærer, og en hel Del leve endnu her; flere have dog under et eller andet Paaskud taget Bolig i andre Dele af Byen. Efter Juli behøver man ikke Paaskudene længere, men kan uden videre sætte sig ned hvor som helst i hele Riget.

For dem, der ønske at vide noget om den japanesiske Del af Tokyo, skal jeg prøve at fortælle lidt om, hvad jeg kan se fra mit Vindue. Det hele indskrænker sig til 11 Huse, men de repræsenterer temmelig godt andre Pladser.

Det første Hus yderst til venstre i min Synskreds er et Spisehus. Det besjæges af den aller laveste Klasse af Højs; Værelser eller Biserne ere derfor heller ikke andet end laveste Klasse. En Jintshi-shamand kan gaa der og spise sig mat for 3 a 4 Sen (1/2 a 2 Ct.); men der serveres Portioner, som kun koste 1 Sen. Hovedbestanddelen af et saadant Maaltid er daarlige Ris, som oven i Købet kun er daarlige kogt, noget Slappelse, der kaldes Suppe, men er i Virkeligheden kun en Sjat varmt Vand, et Stykke af en Rabis eller et Turnipsblad og et Par Bid tørret Fisk.

Det næste Hus er en Tobaksubutik. Stillet fortæller, at her sælges Cigaretterne „Hiro“ (Hero) „Pinhejudo“ (Pinhead), osv. osv. — Cigaretternes Navne ere engelske, men dels kun de ikke gengives paa Japanesisk, dels forsaar Købmandene det ikke, derfor har man Forsvarninger. Butikken ejes af et barnløst Høgtepar, hvorved den nok sortieren en Smule mere Opmærksomhed, end den ellers vilde have faaet. I Japan

har Høgteherren nemlig Ret til Skilsmisse af sig selv og sit Høgtepar.
 1. Om Høgteherren er udydig mod Sviertorvaldrene.
 2. Om Høgteherren er barnløs, da Høgtepar indgaaes for at bevare ens Navn fra Forglemmelse og Slægten fra at udgaa.
 3. Ulystthed.
 4. Stinkfog.
 5. Spedalskhed eller anden ulæglig Sygdom.
 6. Snakkeleg og Trættelighed.
 7. Uvrigtighed.

Høgteherren berømt kan aldrig forlang Skilsmisse, Manden maa være saa stor en Skruk, han være vil, Høgteherren er bunden til ham, saa længe han lygner om det. Høgteparret i Tobaksubutik har nu levet barnløst i 8 Aar, men ignes at leve i god Fortjaenelse. Interessant er det ofte at se dem sidde i deres Butik, hvor det ene er Bibe i Munden, dampende Løs af alle Kræfter.

Det tredje Hus sørger for Godderne. Der laves og sælges en Slags Sandaler, lavet af fløttet Straa, de bruges omtrent som vi bruge vore Morgenstøvler. I dette Hus har man et godt Eksempel paa, hvad Kvinden er agtet for.

Der ere to Børn i Huset, en Dreng, der skal bære Familienaaret og bevare det for Efterlægten, men den anden er kun en Pige, hun har faaet nok af Udselsken allerede, skont endnu kun 13 Aar gammel. Hendes Kærørelse var ikke omstet, og Barmemord er ikke tilladt i Japan; hvad var der saa at gøre? Jo, man kunde sulte hende. Kun en lille Kop Ris fik hun Lov til at fortære, og ud i frisk Luit fik hun aldrig Lov til at komme; man siger, hun har aldrig været ude af det lille Loftværelse, hvor hun henligger sine Dage. Skont 13 Aar, er hun ikke større end et Barn paa 3 a 4 Aar.

Stakkels Kvinder! Selve opokkede uden at sole Kærlighed, ere de kærtehedsløse med dem, der staa dem nærmest. Kun Indflydelsen af Kristi Evangelium kan give Kvinden hendes rigtige Plads. Det er ikke for meget at sige, at Kvindernes mange Hensender ere ringere stillede i Japan, end Husdyrene i Europa. De betragtes som et Dvæ, der er nødvendig for Menneskets slægtens Fortplantelse, men aldeles ikke som Stabsning, der kunne elste eller elstes, eller som Medarvinger til et evigt Liv.

Det fjerde Hus i Rækken sørger for Renlighedens Opholdelse ved at sælge Sæbe — den eneste Artikel i Butikken, som ejes af to Brødre. Den ældste er gift, hans Hustru passer Butikken om Dagen, medens de to Mand gaa ud hver med sin Trætoavn for at afsætte Sæbe i de forskellige Dele af Byen. Paa deres Skilt har man igen en Smule Engelsk, der fortæller nemlig at, de have baade „Toilet and Laundry Soap“. Stilmaleren har muligvis især været i Stand til at stelde mellem B og R.

Det næste er en Fabrik paa ægte japanesisk Vis. Der tilvirkes Træad, men Maskinerne ere blot gammeldags Haandtenne. Husets Ejer, hans Hader og et Par Søstre er Personalet; men desuden kunne fattige Kvinder — gifte eller ugifte — saa Arbejde her. Daglønnen er ca. 10 Sen; om nogen er særdeles dygtig kan det drives op til 14, 15 eller 16 Sen pr. Dag.

Nr. 6 er en Barberstue. Priserne: Haartklipping 4 Sen, Barbering 4 Sen; rigtigt nok ere Stolene ikke saa behagelige, som paa en amerikansk Barberstue, Knivene ere et Stykke Staal uden Haandtag, der slibes som nogen Høltsekniv. Heldigvis have Japanerne kun liden Skagvask, saa det er ikke saa vanskeligt for dem at holde Hagen ren.

Det næste Hus handler kun med Forjaenice: Risfalker, Tepotter o. l.
 Det ottende Hus har japanesisk Stueetage, medens anden Sal er europæisk. Det er en Vagerbutik, og dens Frembringelser ere lige saa underlig blandede som Husets selo.

Det niende er mere interessant end alle de øvrige, da det gemmer en Levningsdel af Japan, saadan som det var. Det er nemlig et Babehus. Der er kun en lille Dør ud til Gaden, saasnart den er aaben, kan man se hele Babehuset. Længst borte har man et stort Kar eller Kasse, saa rummeligt, at en halv Enevælske Mennesker kunne saa Plads i det. Vandet er efter vore Begreber utaalig heft. En Japaner vilde sikkert være meget utilfreds, om Termometret ikke viste det mindste 110 Gr. F. Pladsen mellem Døren og Karret er delt i to Dele, den nærmest Døren benyttes af Publikum og til Af- og Paasklædning, den længst fra for Baskning; en Mand er til Stede for at rubbe Ryggen. Efter

en saadan Renselse, gaar Bedkommende i Karret. For et saadant Bad betales 3 Sen, Børn det halve. Et lille Skiltlerum er paa Befaling af Politiet opstillet mellem Mandenes og Kvindernes Afteling, men uden for Toaletto tager man sig det ikke saa nøje. I en mindre, hvor der intet Babehus var, havde man sat Karret ud paa Gaden. For Renlighed sætte Japanerne alle andre Hensyn til Side. Alle bade en Gang daglig, mange oftere. I Tokyo findes over 1100 Babehuse, og det daglige Besøg i hvert Kar er gennemsnitlig 400 i Følge Prof. Chamberlain. De bedste stillede Klasser besøge imidlertid ikke de offentlige Babehuse, de have deres egen Babehuse. Et Babehus paa amerikansk Vis er her i Tokyo, men vistnok ogsaa det eneste.

Det næste Hus er en Brugt af Vestens Civilisation, det er nemlig en Billardstue. Skont det er noget nyt her i Landet, eller maatte paa Grund deraf, er det besøgt af en Mængde unge Mand. Egnende Huse findes spredte overalt i Byen.

Det sidste i Rækken handler med „Geta“ og „Ashida“, to Slags Fodtøj, det ene Slags er ligefrem en Klob, tre, fire Tommer i Tykkelse, det andet er lettere, det er kun 1/2 Tomme tykt, men saa er der to Stykker Træ fastet i det under Bunden, saa det er hævet undertiden fets Tommer over Jorden. Det ser uhyre komisk ud, at se Folk slæbe omkring med disse paa Fødderne, og noget af det første en fremmed lægger Mærke til, er den klappende Lyd, de frembringe. De holdes fast paa Fødderne ved Hjælp af et Par Baand, der fortviler gaa op mellem første og anden To, saa stilles de og gaa ned hver til sin Side.

Et Hus maa jeg endnu omtale, jeg kan ikke se det fra mit Vindue, da det ligger paa samme Side af Gaden; men hvert Øjeblik kommer en eller anden lille Skid og pjaltet Dreng eller Pige, medentiden en voksen Kvinde, med en Flaske i Haanden og forlojvne i et af Babehusene for et Øjeblik efter at komme ud igen med en klar Vædike i Flaskerne. Det er en Spiritusforretning. Japanerne lende ikke Brændevin, men de have gennem lange Tider læst en berusende Drik af Ris. Den bettes baade af høl og laa. Man har ansøgt Regeringen om Bevilling til at høre et Udlændingskab paa Parisforretningerne næste Aar. De mene nemlig, at om Europæerne blot smage denne Drik, vilde de for Eftertiden bruge den, og det vilde betyde Japanerne om de kunne saa et Marked i Europa for deres „Sake“, som de kalde Driften.

Byen har to offentlige Park; i den ene er der en net lille Samling af Dyr, saa som en Elephant, skænket af Kongen i Siam, 5 a 6 Bjørne, en Tiger, en Leopard, en Mængde Aber og Fugle o. s. v. Her er et kejserligt Universitet og flere højere Skoler. (Sluttes.)

Tænk, om det skulde være for sent!

(Fra Lyt ved G. M. Christensen, Brooklyn)

Allerede mange have paa Dødslejet fortrudt ikke at have gjort mere for Missionens Sag. En Dag blev en Præst kaldt til en af sine Menighedsmedlemmer for at være hos ham i hans Dødsstund. Den syge tiltalte Præsten saaledes: „Kære Ven, hvis det skulde behage Herren at rejse mig op fra mit Syggeleje igen, sandelig saa vilde jeg indrette mit Liv helt anderledes. Al, hvis jeg nogen Sinde kom op igen, saa skulde det blive min helligste Opgave at understøtte Missionen af alle Kræfter.“

Præsten spurgte, hvad der da havde bragt ham paa saadanne Tanker? Han svarede: „I sidste Nat vaagnede jeg omtrent klokken 12 af en let Slummer; og da jeg havde fundet mig selv til Mette i mine Tanker, hvor jeg var, tog jeg Forhængt til Side for at se, om nogen vaagede hos mig. Begge mine Søner sad ved mine Seng, den ene paa den højre, den anden paa den venstre Side. Saa snart jeg bevægede mig, stode de med omhyggelig Kærlighed til for at se, om jeg snlede noget. Da kom jeg til at tænke paa, hvad der nylig blev sagt i Missionstimen om Indianerne, at de lod deres Forældre forsmægte eller druknede dem i Floden. Nu for disse Tanker gennem min Sjæl: Hvorfor gaar det mig anderledes? Hvorfor trække mine Søner mig ikke ud og smider mig i Floden? Hvorfor vaage de om Midnatens hos mig og lytte til mit Andebdrag? Har jeg ikke alt dette at takke Evangeliet for. Sandelig, skulde Herren spare mit Liv, saa vilde

jeg mere alvorlig bekymre mig om Frelsen af min arme ydendste Broder.“ Lader os ikke vente til Dødstimen, men lad os, mens vi have Tid, gøre godt mod vore Trostbrødre, og imod dem, som endnu kunde blive det. Nu er den bedste Tid. I Dag er Frelsens Dag.

Et Horn, Ja.

I Dag er det 5. Juni, en stor Festdag i Danmark. Ogsaa her i Et Horn er det bebudet at blive en Festdag, om ikke med Sang og Taler, saa dog med Lokkemidler, der gerne kan samle fuldt Hus: Skivfyndning og Fugleskydning, som vel sagtens sluttet med en Svingom i det grønne.

Ogsaa fra Kambalton bebudes, at der skal være Fest med Sydning. Om Eftermiddagen afholder Menigheds Kvindeforening Bazar, ved hvilken Lejlighed der vil blive talt og sunget.

— Gravsmukningsdagen her i Et Horn gik stille af, naar undtages Børnene fra Common School, som efter Skolens Slutning gik i Profession op til Højskolen. Det var for Resten smukt at se alle de smaa forsynede med hver sit Flag. Paa Højskolen fik de Underretning om, at der loo en Soldat begravet, en som havde deltaget i Krigen mellem Nord- og Sydstatene, og da fik de traalt med at komme over at smykke Graven med Kranse og Blomster, vistnok første Gang siden Manden blev begravet der; men det blev bebudet, at noget lignende vil se for Eftertiden hver Gravsmukningsdag.

Hvem er saa Manden? En brækket Marmorsten, som ligger der, giver ingen Oplysning. Den fortæller kun: J. L. White, død 29. Maj 1880, Alder 51 Aar 4 Maaned og 9 Dage.

Førend Danstere kom til Et Horn og Omegn, fandtes der nogle faa Amerikanere bosatte ved Vandløb og hvor der fandtes en Smule Skov; men disse Mennesker ignes ikke at kunne trives, naar Landet bliver opdyrket, i det mindste ere de alle forsvundne herfra, og Danstere have købt deres Ejenomme. I et saadant Settlement, 3 Mil Nordost fra Et Horn, døde Mr. White, og en lille Gravplads blev købt af Menigheden. Der har han saa hvilet i snart 20 Aar — gemt og glemt.

— Frederik Bedersens rejse fra Et Horn sidste Onsdag for et se sig om ved Stillehaavstykket, hvor deres eneste Søner er bosat. Det er vel snart 10 Aar siden, han rejste herfra og bosatte sig i Tacoma, Wash., hvor han har boet siden. Fred. Petersens vil blive saamet af mange her i Et Horn, da de vare meget afholdte og gæstfri Folk. Der er vist ikke mange Elever, som have besøgt Et Horn Højskole, uden de have været øste hos Fred. Bedersens og nydt godt af deres Gæstfrihed; jeg er ogsaa vis paa, at mange kærelige Tanker og Bønner ledsage dem fra Venner i Et Horn.

— Mon det skulde være et Tegn paa, at Et Horn skal blive en stor By, at man saadan flytter omkring med Huse paa Hjul; en Del af den Slags Arbejde er foretaget her i den senere Tid.

Cedar Falls, Ia.

De ni indianske Voldspillere, som for Tiden besøge adskillige Steder her i Iowa, vare sidste Lørdag her i Byen og prøvede en Dyst med Voldspillerne ved Normal Skolen. Forsnvaante, der i alle Maader ere søde og dygtige i Spillet, gif af med Sejren.

— Mrs. Christensen med hendes to Børn kom i Lørdags hertil fra Maquoketa, Ia., hvor hun har levet i længere Tid. Det er hendes Agt at bo her i Byen.

— Søndag Nat rejste Henry Johnson til Chicago paa Forretning og samtidigt overvære sin Datter Josies Eksamen paa Musikskolen i Evanston, Ill., og derefter bringe hende med hjem.

— Lars Arildsen har i den sidste Tid været beskæftiget med at forsonne Nazareth Menigheds ny Præstedelig og et Par Lag af Waling, og det hele tager sig meget godt ud.

— Blandt de danske Børn, som i Aar skulle graduere fra vor Bys Højskoleafdeling er Jens Larsen og Kristen Clausen. Den sædvanlige Høstidelighed vil foregaa paa Torsdag Aften i den ny Metodistkirke.

— Mrs. Anders Olsen, Grove St., har ligget syg i en Uges Tid, men er atter i Bedring. Ligeledes har Minnie Rasmussen ligget syg hos Mads Wolfs, men er nu ogsaa bedre, og venter snart at være rask igen.

Minneapolis, Minn.

Pastor E. Jensen, en norsk Præst, praktkede for os Søndag Formiddag og Aften.

— Forrige Mandag Aften efter Gudstjenesten ved Pastor Rildsig, samlede de unge i Skole og Folke og drog syd paa fra Kirken. Det var da klart, at de havde en eller anden Ting for, da de fleste af dem skulde næsten den modsatte Vej, naar de skulde hjem. Det var vor Organist, Stine Jacobsen, dette natlige Besøg gjaldt. Man havde nemlig fundet ud, at det var det nærmeste, man kunde komme til at overraske hende paa hendes Fødselsdag. Der samlede saa en stor Skare af unge en Times Tid tilbragt ved Samtale, Tale og Sang. Ogsaa opartedes med Frugt, Kaffe og Kage. Til Slutning overræftes ved Pastor Nielsen en Konvolut med Indhold, som Gave fra de unge til Fødselsdagsbarnet. Præsterne J. Lund, J. Rildsig og andre Venner glædede os ved deres Nærværelse og Deltagelse i Underholdningen.

— 50 Aars Jubilæum i Anledning af Danmarks Riges Grundlov fejredes af de Danste her i Byen i Søndags. Taler skulde holdes af Gouvernør Lind, Borgemeister Gray og andre. En Del fejrede Dagen ved Dans og andre ved Støturer.

Albert Lea, Minn.

Igen i sidste Uge var her arrangeret et surprise party iblandt os; denne Gange var det Mr. og Mrs. Highby, Besøget gjaldt Kl. 8. Mandag Aften, samlede ca. 25 af det unge Pærs Venner hos Pastor Rildsig, hvorfra de drog i Følge ud til deres Hjem. Mr. og Mrs. Highby lod ikke til at blive meget overrasket; thi de kom begge smilende frem og bad hele Skaren velkommen. Efter at den gæstfrie Bært og Værtinde havde trakteret de Tilstedeværende med Ice Cream og Kager, og andre Fortræfflinger, holdt Pastor Rildsig en Tale, hvorefter Tiden gled hurtig hen under Sang og Samtale, saa det blev sent, so Selskabet broo os for at gaa hvoer til sit. En smul Lampe overræftes Mr. og Mrs. Highby af de besøgende.

— Mandag rejste Pastor og Mrs. Rildsig til Minneapolis, hvor Pastor Rildsig vil prædike Mandag Aften; derfra rejste de til Hutchinson Torsdag.

Beresford, S. Dak.

„Danstere“s Kædere i og omkring Beresford ere altid glade ved at læse Nyhederne fra andre Steder og vil med Red. Tillæbelse prøve at gøre lidt Gengæld.

— Det har stormet omkring os, og andre have maattet bære for Vindenes Råfen, men hidtil har Herren i Naade forsaanet os. Vi have dog haft ualmindelig megen Regn, men da Jorden her taaler meget, saa Mærkerne alligevel skonne.

— Pastor S. Johnson besøgte os paa Vejen til Aarsmødet og praktkede i Nazareth Kirke Torsdag Aften. Vi takke for Besøget. Onsdag Eftermiddag rejste han saa videre til Aarsmødet i Hutchinson tilfælde med Mr. og Mrs. Schult fra Vermillion, Mr. og Mrs. Robertsen fra Greenfield, som alle besøgte Slægtinge og Venner her paa Vejen til Aarsmødet, Mr. Lars Larsen, Delegat fra Nazareth Menighed og Mr. J. Larsen Nord for Byen.

— Mrs. N. Poulsen og to mindte Børn og Mrs. Vedel Andersen, begge fra Greenfield, besøgte nogle af deres mange Venner her i sidste Uge. Vi have været glade ved alle Besøgene. Det er som lidt af Aarsmødets Luftning er naaet til os.

— Sidste Fredag Aften døde Soren Larsen, Syd for Byen. Han havde været syg i længere Tid af Batterfot. Begravelsen foregik fra Hjemmet Søndag Eftermiddag Kl. 2. Pastor Graven forterredte, da Pastor Nielsen var til Aarsmødet i Hutchinson.

— Egen Larsen var en af de gamle Settler her paa Egnen, og en stor Skare fulgte ham til Graven.

Kenojha, Wis.

Det varme Vejr begynder saa smaaat at indfinde sig. I den sidste Uge have vi haft ikke saa lidt Torbenvejr. Forrige Søndag blev en Mand dræbt af Lynet ude paa Landet. I Onsdags Morges slog Lynet ned i Mr. Gonnerns Stald og dræbte en Hest, en anden mæns ikke at funde leve, og to blev blinde; og atter Lørdag Morgen drog et

luejr hen over Byen. Lynet slog da ned i et Par Huse paa Nordsiden.

— Mr. Lars Poulsen rejser en Tur til Danmark. Han var sidste Efteraar saa uheldig, at en Del Messingplader faldt ned paa ham, hvorved han fik flere Ribben brækkede, samt den ene Arm brækket paa flere Steder. Desuden fik han nok indøvendige Kvæstelser, saa det næsten saa ud som en Umulighed, at han kunde leve; dog det lykkedes ham at komme over det, saa han nok kan udføre lidt let Arbejde. Han vil dog have Hinder deraf, saa længe han lever. Han har nu som Erstatning derfor modtaget af Fabrikens Ejer, The Chicago Brass Mill Co., 2000 Doll., dog fradrages Betaling for Pleje og Daglon under Syggelejet, saa der blev nok kun omkring en 1600 Doll.

— Mr. Carl Josefsen fik for en Tid siden sin ene Fod i en Maskine ude paa Tegloerfæet. Foden blev saa ilde tilredt, saa der er Fare for, at det vil tage lang Tid, før han bliver rask.

Lud, Wis.

Nu tales der atter meget om, at vi faar Banen her til Lud. Ja sikkert kommer den, men om det bliver i Aar skal vi senere meddele Læserne.

— Nelson Lawson, (endst i Samfundet som Landagent) vil i den kommende Uge begynde paa sit nye Hjem, der skal oprettes paa hans Farm, 1/2 Mil Vest for Big Butternut. I Købet af Efteraaret agter han at forlade sit gamle Hjem, der ligger en Mil længere mod Nord.

— Som sædvanligt holdt Kvindeforeningen Bazar 2. Pinsedag paa Festspladsen ved Præstedeboligen. Bæret var saa smukt, at ingen kunde ønske sig det bedre. Der var Folk til Stede baade fra Milton og Cushing (Menneskenighedsberne). Forsamlingen var ganske stor. Arbejdet blev begyndt ved at synge af Sangeren, hvorefter Pastor Scholm talte. I Købet af Eftermiddagen blev de anbragt Genstande solgte, hvilket blev sig til en Sum af 65 Doll. eft: at alle Udgifterne vare betalte. Pengene gjar til at fremme Herrens Sag.

Greenville, Mich.

Bethania Kirken i det lille danske Settlement blev Søndag d. 28. Maj ramt af Lgnild, hvilket beskadigede Taarnet en Del; blandt andet blev der rettet et langt smalt Stykke Spoon af. Dette stete lige for Gudstjenesten, som begyndte Kl. 2. Den samme Stormgjorde betydelig Skade her paa Egnen. Blandt andet blev Skriftemen paa H. S. Sharps Hus i Montcalm revet af lige til Taget. Et granery tilhørende G. B. Snoder i Daffield midte Taget, og en Mængde af hans store Gbetræer maatte bukke under for den stærke Vind.

— Pastor R. Bennesen og Hustru afrejste herfra den 29. Maj. Pastor Bennesens Væstemeffesteb ved Hutchinson for at deltage i Aarsmødet, og vi vente ham tilbage om et Par Ugers Tid; hvorefter Mrs. Bennesen rejste til Lincoln, N. Br., for at besøge sine Forældre, og hun vil formentlig blive borte i et længere Tidrum.

— Lørdag d. 27. Maj kom en Version ind i W. Lightstones Butik, gjorde et lille Indtød og betalte sin Gæld med en falk check, som har den bekendte velsaaende Mollers Navn (G. W. Widdleton) til Underkæft. Lidt efter gif den samme Version ind til Feldt, Judd & Co. og fik dem til at tage en lignende check. Hver check lod paa \$14 20. Kærlingen bliver nu efteragt, og hvis han findes, vil han rimeligvis komme til at lære et Haandværk i Jackson Kængjel.

Past. B. Koren tager til Orde i en længere Artikel i „Scandinavian“ vedrørende Prof. Botnes Kirkehistorie. Han siger bl. a.: I Prof. Botneses Skrift er der i Skildringen af Styggesfiderne (i Synoden), en Del Fejltagelser og Misforstaaelser. „Fejltagelserne ere dels historiske, dels logiske“. Past. Koren paaftaar, at de gamle nordamerikanske Præster har ikke befattet sig med Volitit; de have ikke „stridt for Sydens Slaveri“ og „næret Sympoti for Oprørerne; de hemmelige Præstefonferenser“ er ikke „Frugter af noist Hjertesind.“

Mrs. Winslow's Soothing Syrup er et gammelt, godt prøvet Midde, som Læger og Højskolelærere anbefale. Det beroliger Børnet, lindrer Sammenbrud, lindrede Brændsel, halve Soreter, halve Hæmmer, halve Meget behagelig Smag og er det bedste Midde mod Diarthe. Sælges af Droghetter overalt i Verden. **Pris 25 Cents.** Højskole Butik at London. **Dr. Winslow's Soothing Syrup** og tag ingen anden Slags, da Møder vil lide den at være den bedste Medicin i Sammenbrud.